

- a) jotta myyinnedistäjä voi tunnistaa kuluttajan palkinnon voittajaksi, ja/tai
- b) jotta kuluttaja voi saada palkinnon haltuunsa ja/tai
- c) jotta kuluttaja voi kokea palkinnoksi kuvaillun elämyksen?
- 4) Jotta kansallinen tuomioistuin voisi todeta, että 31 kohdan säännöksiä on rikottu, asettaako ilmauksen ”perätön vaikutelma” käyttäminen 31 kohdassa tämän rikkomisen toteamiselle muita edellytyksiä kuin sen, että palkinnon tai muun edun lunastaminen edellyttää kuluttajalta rahasuoritusta tai kustannuksia vaativaa toimenpidettä?
- 5) Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, millä perusteella kansallisen tuomioistuimen on ratkaistava, onko kyseisessä tapauksessa luotu ”perätön vaikutelma”? Onko kansallisen tuomioistuimen otettava huomioon erityisesti palkinnon suhteellinen arvo verrattuna sen lunastamisesta aiheutuviin kustannuksiin voidakseen ratkaista, onko kyse ”perättömän vaikutelman” luomisesta? Jos tähän kysymykseen vastataan myöntävästi, onko tämä ”suhteellinen arvo” arvioitava
- a) suhteessa yksikkökustannuksiin, joita myyinnedistäjälle aiheutui palkinnon hankkimisesta; vai
- b) suhteessa yksikkökustannuksiin, joita myyinnedistäjälle aiheutui palkinnon tarjoamisesta kuluttajalle; vai
- c) suhteessa arvoon, jonka kuluttaja mahdollisesti määrittää palkinnolle vastaavan myytävänä olevan tuotteen arvioitun ”markkina-arvon” mukaan?

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/29/EY, annettu 11 päivänä toukokuuta 2005, sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) (EUVL L 149, s. 22)

Kanne 18.8.2011 — Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta v. Euroopan unionin neuvosto

(Asia C-431/11)

(2011/C 311/43)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta (asiamies: C. Murrell, avustajanaan barrister T. de la Mare)

Vastaja: Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- Euroopan talousalueen (ETA) sekakomiteassa omaksuttavasta Euroopan unionin kannasta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen 6.6.2011 annettu neuvoston päätös (¹) on kumottava
- kyseisen määräyksen ajallisia vaikutuksia on rajoitettava siihen saakka, kunnes neuvosto antaa SEUT 79 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla uuden päätöksen Euroopan talousalueen (ETA) sekakomiteassa omaksuttavasta Euroopan unionin kannasta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen, ja
- neuvosto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhdistynyt kuningaskunta vaatii ETA:n sekakomiteassa omaksuttavasta Euroopan unionin kannasta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen 6.6.2011 annetun neuvoston päätöksen 2011/407/EU (jäljempänä ”pätös”) kumoamista SEUT 264 artiklan nojalla.

Yhdistynyt kuningaskunta vaatii, että

- a) päätös kumotaan
- b) päätöksen kumoamisen jälkeen päätöksen määräyksiä sovelletaan edelleen, kunnes neuvosto antaa laillisen päätöksen SEUT 79 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla Euroopan talousalueen (ETA) sekakomiteassa omaksuttavasta Euroopan unionin kannasta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen, ja
- c) neuvoston on korvattava oikeudenkäyntikulut.

Päätöksessä, jonka aineellisena oikeudellisena perustana käytettiin SEUT 48 artiklaa, määriteltiin ETA:n sekakomitean neuvotteluissa omaksuttava Euroopan unionin kanta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen.

Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että neuvosto on tehnyt virheen antaessaan päätöksen SEUT 48 artiklan aineellisen oikeudellisen nojalla. Sen sijaan neuvoston olisi pitänyt antaa tällainen päätös SEUT 79 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, joka on asianmukainen perusta yhteiselle kannalle, joka koskee sellaisten kansainvälisten sopimusten tekemistä, jotka vaikuttavat EU:hun siten, että sosiaaliturvaoikeudet laajennetaan koskemaan kolmansien maiden kansalaisia. SEUT 48 artiklassa annetaan toimivalta antaa ainoastaan sellaisia työntekijöitä ja itsenäisiä ammatinharjoittajia koskevaa lainsäädäntöä, jotka ovat EU:n kansalaisia. SEUT 79 artiklan 2 kohdan b alakohdassa annetaan nimenomaisesti toimivalta antaa oikeuksia kolmansien maiden kansalaisille, jotka oleskelevat laillisesti EU:ssa.

Pöytäkirjan 21 mukaisesti V osaston oikeudellisten perustojen, mukaan lukien SEUT 79 artiklan 2 kohdan b alakohdan, nojalla hyväksytyt toimenpiteet sovelletaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa ainoastaan, jos se päättää osallistua tällaisiin toimenpiteisiin.

Päätöksen kumoamista vaaditaan näin ollen sillä perusteella, että se on annettu virheellisen oikeudellisen perustan nojalla, minkä seurauksena Yhdistyneeltä kuningaskunnalta on evätty sen pöytäkirjan 21 mukaiset oikeudet.

⁽¹⁾ ETA:n sekakomiteassa omaksuttavasta Euroopan unionin kannasta ETA-sopimuksen liitteen VI (Sosiaaliturva) ja pöytäkirjan 37 muuttamiseen 6.6.2011 annettu neuvoston päätös 2011/407/EU (EUVL L 182, s. 12).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka High Court of Justice (Chancery Division) (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 26.8.2011 — Novartis AG v. Actavis UK Ltd

(Asia C-442/11)

(2011/C 311/44)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

High Court of Justice (Chancery Division)

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Novartis AG

Vastaja: Actavis UK Ltd

Ennakkoratkaisukysymys

1) Silloin kun asetuksessa (EY) N:o 469/2009 ⁽¹⁾ annetun määritelmän mukaiselle tuotteelle on annettu tiettyä vaikuttavaa ainetta koskeva lisäsuojatodistus, merkitseekö niille oikeuksille, jotka todistus asetuksen 5 artiklan nojalla antaa asetuksen 4 artiklassa määritellyn suojan sisällön osalta, loukkausta:

i) sellainen lääke, joka sisältää kyseistä vaikuttavaa ainetta (tässä tapauksessa valsartaania) yhdistelmänä yhden tai useamman muun vaikuttavan aineen (tässä tapauksessa hydroklooritiatsidin) kanssa, vai

ii) ainoastaan sellainen lääke, joka sisältää kyseistä vaikuttavaa ainetta (tässä tapauksessa valsartaania) ainoana vaikuttavana aineena?

⁽¹⁾ Lääkkeiden lisäsuojatodistuksesta 6.5.2009 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 469/2009 (EUVL L 152, s. 1)

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 30.8.2011 unionin yleisen tuomioistuimen (laajennettu kuudes jaosto) asiassa T-196/06, Edison v. komissio, 16.6.2011 antamasta tuomiosta

(Asia C-446/11 P)

(2011/C 311/45)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: V. Di Bucci ja V. Bottka)

Muu osapuoli: Edison SpA

Vaatimukset

- unionin yleisen tuomioistuimen (laajennettu kuudes jaosto) 16.6.2011 antama tuomio, joka annettiin komissiolle tiedoksi 20.6.2011, on kumottava
- asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimen uudelleen tutkittavaksi
- on todettava, että näissä kahdessa oikeusasteessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin
- jos unionin tuomioistuin katsoo, että se voi ratkaista asian, unionin yleisen tuomioistuimen tuomio on kumottava ja Edison SpA on velvoitettava korvaamaan näissä kahdessa oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja vetoaa valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen.

- i) Unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut EY 253 artiklaa, luettuna yhdessä EY 81 artiklan kanssa, koska se on määritellyt virheellisesti perusteluvollisuuden kohteen ja laajuuden siltä osin kuin kysymys on sellaisen yhtiön vastuusta EY 81 artikla rikkomisessa, joka omistaa 100 prosenttia välittömästi rikkomiseen osallistuneen yhtiön pääomasta, kun otetaan huomioon, että rikkomista koskevan päätelmän perusteena oleva oletama on kumottava asianmukaisesti. Valittaja katsoo erityisesti, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole ottanut huomioon asiayhteyttä ja asiaa koskevia oikeussääntöjä ja erityisesti niitä, jotka koskevat valittajan todistustaakkaa. Unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti asettanut komissiolle perusteluvollisuuden väitteistä, jotka "eivät ole merkityksellisiä" katsomatta, kuten sen olisi pitänyt, että nämä väitteet ovat riittäviä synnyttämään oletaman emoyhtiön rikkomista koskevasta vastuusta.
- ii) Toissijaisesti unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut EY 230 ja EY 253 artiklaa sen päätelmän osalta, jonka mukaan päätöstä ei ole perusteltu riittävästi. Se on yhtäältä syyllistynyt oikeudellisiin virheisiin riidanalaisen päätöksen tulkinnaissa jättäessään tutkimatta eräitä merkityksellisiä kohtia. Se on toisaalta sekoittanut toisiinsa perusteluihin ja asiakysymykseen liittyvät seikat kieltäytyessään ottamasta huomioon riidanalaiseen päätökseen sisältyviä selvityksiä ja todetessaan, että komissio on loukannut vastapuolen puolustautumisoikeuksia ja että nämä selvitykset eivät ole vakuuttavia.